

Sygn. akt II DK 94/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie adwokata **A. M.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2022 roku

kasacji obrońcy obwinionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 listopada 2020 r., sygn. akt WSD (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w K. z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt SD (...)

I. uchyla zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 listopada 2020 r., sygn. akt WSD (...) oraz utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w K. z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt SD (...) i uniewinnia obwinioną A. M. od popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, zaś kosztami postępowania dyscyplinarnego obciąża Izbę Adwokacką w K.;

II. zasądza od Izby Adwokackiej w K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25 kwietnia 2016 r. adw. M. H. zwrócił się do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Rady Adwokackiej w K., wnosząc o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec adw. A. M..

We wniosku wskazano, że adw. A. M., w dniu 2 lutego 2016 r., w Wydziale XIV Karnym Sądu Rejonowego w K., złożyła wniosek dowodowy sprzeczny z § 19 ust. 1 i 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, powołując na świadka adw. M. Ż., na okoliczność „ustalenia kto i w jakich terminach w okresie kwietnia - maja 2008 r. przeglądał dokumentację KRS Spółki K. z siedzibą w Z., od kogo i w jakich okolicznościach J. D. oraz A. K. dowiedzieli się o treści przedmiotowej dokumentacji”. Równocześnie podał, że we wniosku adwokat A. M. wniosła o zwolnienie adwokat M. Ż. z tajemnicy adwokackiej.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Rady Adwokackiej w K. wszczął postępowanie dyscyplinarne (sygn. akt Rd-(...)) w sprawie złożenia 2 lutego 2016 r. przez adw. A. M., w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w sprawie o sygn. akt XIV K (...), wniosku o przesłuchanie jako świadka adw. M. Ż. na okoliczności objęte tajemnicą adwokacką, a to na okoliczność ustalenia kto i w jakich terminach przeglądał dokumentację rejestrową jednej ze spółek oraz od kogo i w jakich okolicznościach zleceniodawcy tej czynności dowiedzieli się o treści tej dokumentacji, tj. w sprawie deliktu dyscyplinarnego określonego w § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu (tj. uchwała NRA nr 52/2011 z dnia 19 listopada 2011 r.) w związku z art. 6 ust 1 i 3 , w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o Adwokaturze (t.j. Dz.U z 2015 r. poz. 615).

W złożonych na piśmie wyjaśnieniach adw. A. M. podała, że w dniu 2 lutego 2016 r. wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka adw. M. Ż., na okoliczności wskazane w tym wniosku dowodowym i zwolnienie adwokat M. Ż. z obowiązku zachowania tajemnicy adwokackiej. Podała, że w jej odczuciu wniosek ten nie jest sprzeczny z § 19 ust 1 i 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, albowiem jej wniosek dowodowy z przesłuchania adw. M. Ż. dotyczył czynności, jakie wykonywał ten adwokat jako aplikant

adwokacki w zastępstwie adw. K. R., który w tym czasie był pełnomocnikiem jej klientów, a zatem nie dotyczył wiadomości jakie adw. M. Ż. uzyskała podczas prowadzenia sprawy. Dodatkowo podała, że wniosek ten złożyła w ślad za wytycznymi zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) Wydział II Karny, sygn. akt II AKa (...), w którym Sąd przy rozpoznawaniu sprawy w II instancji, uchylając wyrok Sądu I instancji do ponownego rozpoznania, wskazał na konieczność ustalenia okoliczności będących przedmiotem wniosku z dnia 2 lutego 2016 r. Obwiniona dodała, że wniosek musiał zostać złożony, gdyż powyższych okoliczności nie można było ustalić w drodze uzyskania dokumentów z KRS, z uwagi na krótki okres ich przechowywania. Kierując się interesem klientów oraz mając na względzie wskazania Sądu Apelacyjnego w (...) zmierzające do weryfikacji wiarygodności zeznań, zmuszona była wnieść o przeprowadzenie takiego dowodu. W dalszej części pisemnych wyjaśnień obwiniona podała, że adw. M. Ż. nie miała ujawniać informacji czy wiadomości uzyskanych od klientów lub innych osób przy prowadzeniu sprawy. Miała jedynie wskazać, jakie czynności techniczne wykonywała, tj. czy była w tym okresie w KRS, czy widziała przedmiotowe akta i czy przekazała taką informację klientom, w związku z tym powołanie na świadka adw. M. Ż. nie stanowiło w jej ocenie złamania postanowień § 19 ust 1 i 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu. Dodała, że zarówno sąd I instancji jak i sąd II Instancji uznały, że taki wniosek jest konieczny i uzasadniony.

W dniu 17 lipca 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej w K. wydał postanowienie o przedstawieniu adwokat A. M. zarzutu złożenia dnia 2 lutego 2016 r., w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym, sygn. akt XIV K (...), wniosku o przesłuchanie jako świadka adw. M. Ż. na okoliczności objęte tajemnicą adwokacką: na okoliczność ustalenia kto i w jakich terminach przeglądał dokumentację rejestrową jednej ze spółek oraz od kogo i w jakich okolicznościach zlecniodawcy tej czynności dowiedzieli się o treści tej dokumentacji, tj. w sprawie deliktu dyscyplinarnego określonego w § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu (tj. uchwała NRA nr 52/2011 z dnia 19 listopada 2011 r.) w związku z art. 6 ust 1 i 3 , w związku z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o Adwokaturze (t.j. Dz.U z 2015 r. poz. 615).

W dniu 4 grudnia 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny (...) Izby Adwokackiej skierował do Sądu Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokat A. M..

Orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w K. z dnia 29 czerwca 2018 r. (sygn. akt SD (...)), obwiniona A. M. (wcześniej M.) uznana została za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w § 19 ust. 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu (t.j. uchwała NRA Nr 52/2011 z 19 listopada 2011 r.) w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t. j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1999) i za to na mocy art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o adwokaturze wymierzono obwinionej karę upomnienia. Obwiniona została ponadto obciążona kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Obwiniona zaskarżyła powyższe orzeczenie w całości, zarzucając mu niewyjaśnienie przez sąd wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nieprzeprowadzenie dowodów wskazanych przez obwinioną, a zatem przesłuchanie świadków, co zdaniem obwinionej zmierzało do wyjaśnienia okoliczności sprawy, w szczególności konieczności ochrony interesu klienta oraz faktu, że czynność obwinionej miała służyć ochronie dobra wymiaru sprawiedliwości, a także bezpodstawne przyjęcie, że wniosek o przesłuchanie świadka J. D. służył w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. W związku z powyższym wniosła o jej uniewinnienie, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 14 listopada 2020 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w K. z dnia 29 czerwca 2018 r. (sygn. SD (...)).

Od powyższego orzeczenia, pismem z dnia 2 marca 2021 roku, kasację wniósł obrońca obwinionej, zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art 6 k.p.k. w zw. z art. 93b ust. 2 i art. 95n pkt 1 ustawy prawo o adwokaturze poprzez naruszenie prawa do obrony obwinionej polegające na wydaniu przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczenia, w sytuacji braku możliwości stawienia obwinionej na rozprawie,

podczas gdy obwiniona wskazywała na istnienie konieczności doprecyzowania przez nią stanowiska na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Adwokatury, a w dacie wyznaczonej rozprawy legitymowała się zwolnieniem lekarskim wskazującym na istniejące przeciwwskazania do osobistego stawianictwa na rozprawie w terminie wyznaczonym przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury;

2. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 170 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze polegające na oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez obwinioną w piśmie z dnia 12 października 2020 r., podczas gdy okoliczności z nich wynikające wbrew twierdzeniom Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podnosząc powyższe, obrońca obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie karalności przewinienia obwinionej zgodnie z art. 88 ust. 2 ustawy Prawo o adwokaturze. Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Niezależnie od sformułowanych w kasacji zarzutów należało uchylić zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury oraz utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w K. i – wobec oczywistej niesłuszności skazania – uniewinnić adw. A. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu. W sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., tzn. czyn obwinionej nie realizuje znamion przewinienia dyscyplinarnego, o jakim mowa w art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Wedle treści art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze adwokat podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej m.in. za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Jak wynika z treści orzeczeń sądów korporacyjnych adw. A. M. została ukarana za czyn sprzeczny nie tyle z etyką adwokacką, co z konkretnym przepisem Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu - uchwały NRA Nr 52/2011 z 19 listopada 2011 r.

Przed wszystkim należy podkreślić, że uprawnienie Naczelnej Rady Adwokackiej do ustalenia zasad etyki zawodowej znajduje swoje oparcie bezpośrednio w treści art. 3 ust. 1 pkt 5) ustawy Prawo o adwokaturze, a pośrednio w wynikającej z art. 17 ust. 1 Konstytucji RP zasadzie autonomii samorządu adwokatury. Wedle treści art. 3 ust. 1 pkt 5) ustawy Prawo o adwokaturze zadaniem samorządu zawodowego adwokatury jest m.in. ustalanie i krzewienie zasad etyki zawodowej oraz dbałość o ich przestrzeganie. Norma ta upoważnia organ samorządu adwokackiego do skodyfikowania zasad etyki obowiązujących adwokatów zarówno przy wykonywaniu zawodu, jak i poza wykonywaniem zawodu. Nie sposób jednak upoważnienia ustawowego rozumieć w ten sposób, że upoważnia on organy samorządu adwokackiego do dowolnego kształtowania zasad etyki i swobodnego nakładania na adwokatów obowiązków i zakazów nieznajdujących oparcia w obowiązującym prawie. W szczególności stawianie adwokatom zakazów zachowania zgodnego z prawem jest sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym i narusza podstawowe zasady państwa prawa, jakim jest Rzeczpospolita Polska (art. 2 Konstytucji).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy – Prawo o adwokaturze, adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej. W nieco inny sposób zakres tajemnicy adwokackiej określony został w Zbiorze Zasad Etyki i Godności Zawodu (zwanym też Kodeksem Etyki Adwokackiej). Według § 19 ust. 1 tego kodeksu, tajemnicą adwokacką jest objęte wszystko, o czym adwokat dowiedział się w związku z wykonywaniem obowiązków zawodowych. Niewątpliwie udzielanie pomocy prawnej jest pojęciem węższym, zawierającym się w pojęciu wykonywania obowiązków zawodowych, do których zaliczyć można jeszcze np. obowiązek podnoszenia kwalifikacji, obowiązek

ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej czy obowiązek przestrzegania norm etycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt SDI 65/16, Legalis numer 1544292).

Art. 6 ust 1 i 3 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U z 2015 r. poz. 615) jest normą blankietową, której treść w zakresie znamion deliktu dyscyplinarnego uzupełniają normy ustanowione przez samorząd korporacyjny. W tym wypadku przepis § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu (uchwały NRA nr 52/2011 z dnia 19 listopada 2011 r.) stanowi, że adwokatowi nie wolno zgłaszać dowodu z zeznań świadka będącego adwokatem lub radcą prawnym w celu ujawnienia przez niego wiadomości uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu. Taka regulacja sięga wyraźnie poza cel i ramy instytucji tajemnicy adwokackiej. Podkreślić trzeba, że ani ustawa Prawo o adwokaturze, ani żaden inny przepis prawa, w szczególności przepisy określające procedury sądowe, nie zabrania formułowania wniosków dowodowych o przesłuchanie adwokata, również na okoliczność wiadomości uzyskanych w związku z wykonywaniem przez niego zawodu. Praktyczne znaczenie tajemnicy zawodowej polega bowiem na obowiązku odmowy złożenia zeznań (odpowiedzi na pytanie) przez adwokata na okoliczności objęte tajemnicą. Tajemnica zawodowa nie może natomiast polegać na zakazie zgłaszania takich dowodów.

Niedopuszczalne jest tworzenie w drodze aktów niższego rzędu przepisów pozwalających na pociągnięcie kogokolwiek do odpowiedzialności typu karnego (zob. wyrok SN z 17.08.2010 r., III ZS 16/10, LEX 667504). Dlatego uściślenie w drodze tworzenia norm deontologicznych nie może wpływać na prawa i obowiązki, wynikające z norm rangi ustawowej. Takim prawnym obowiązkiem o charakterze powszechnym jest niewątpliwie składanie zeznań. Obejmuje każdą osobę, nie wyłączając tych wykonujących zawody prawnicze, sędziego czy prokuratora. Zwolnienie z tego obowiązku możliwe jest tylko w sytuacjach przewidzianych prawem. Niewątpliwie taką sytuacją jest korzystanie przez adwokata z tajemnicy zawodowej, co jest wręcz obowiązkiem zeznającego adwokata. Nie sposób jednak nie zauważyć, że przepisy procedury karnej wprost pozwalają w sytuacji opisanej w art. 180 § 2 k.p.k., tj. po zwolnieniu przez sąd z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, na przesłuchiwanie adwokatów co do faktów objętych tą tajemnicą.

Przepis art. 180 § 2 k.p.k. dopuszcza takie zwolnienie tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu (która to sytuacja, w świetle wskazań wyżej przywołanego wyroku Sądu Apelacyjnego, zachodziła w niniejszej sprawie). Zabronione (bezwzględny zakaz dowodowy) jest natomiast, zgodnie z art. 178 § 1 k.p.k., przesłuchiwanie obrońcy albo adwokata lub radcy prawnego działającego na podstawie art. 245 § 1, co do faktów, o których dowiedział się udzielając porady prawnej lub prowadząc sprawę. Tym samym przepis § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu pomija zupełnie możliwość legalnego złożenia przez świadka – adwokata zeznań na okoliczności objęte tajemnicą adwokacką, skoro nie dostrzega treści choćby art. 180 § 2 k.p.k. (ale również art. 6 ust. 4 ustawy Prawo o adwokaturze). Zdaniem Sądu Najwyższego przepis § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu nie może zatem stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokata, gdyż wykracza poza materię uregulowaną w drodze ustawy.

Ponadto nie można tracić z pola widzenia, że w niniejszej sprawie podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionej miał być sam fakt złożenia przez obwinioną w dniu 2 lutego 2016 r. wniosku dowodowego w Sądzie Rejonowym w K. Wydział XIV Karny, w sprawie o sygn. akt XIV K (...), o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka adw. M. Ż. na okoliczności wskazane w tym wniosku dowodowym i o zwolnienie adw. M. Ż. z obowiązku zachowania tajemnicy adwokackiej. Obwiniona wniosek ten złożyła, jak to już sygnalizowano, w wykonaniu wytycznych zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) Wydział II Karny, sygn. akt II AKa (...), który, orzekając o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, nakazał ustalenie okoliczności, które następnie zostały zawarte we wniosku adw. A. M. z dnia 2 lutego 2016 r. Okoliczności tych nie można było ustalić w drodze uzyskania stosownych dokumentów z KRS, albowiem dokumentacja w sądzie rejestrowym przechowywana jest przez 3 lata a sprawa dotyczyła 2008 roku i po tym okresie nie można było ustalić, kto i kiedy przeglądał dokumentację KRS spółki. Należy przy tym podkreślić, że Sąd Rejonowy wniosek obwinionej uwzględnił i zwolnił adw. M. Ż. z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej. Tym samym, składając przedmiotowy wniosek dowodowy,

obwiniona kierowała się słusznym interesem swoich klientów, wykonując rzetelnie obowiązki pełnomocnika, czego wymagały od niej nie tylko przepisy ustawy Prawo o adwokaturze ale również przepisy Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu.

Trzeba podkreślić, że zachowanie tajemnicy adwokackiej stanowi element prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i całego systemu ochrony prawnej w demokratycznym państwie. Nie oznacza to jednak, by Konstytucja dawała podstawę dla konstruowania prawa podmiotowego adwokatów w tym zakresie, gdyż to nie w ich interesie ustawodawca przewidział obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej. Te same argumenty, które zadecydowały o istnieniu omawianej instytucji i związaniu adwokatów tajemnicą, tj. prawidłowe funkcjonowanie systemu ochrony prawnej, mogą w pewnych sytuacjach decydować o jej uchyleniu. Tajemnica zawodowa wiążąca przedstawicieli zawodów prawniczych służy bowiem nie samym prawnikom, lecz osobom korzystającym z ich pomocy i skutecznemu funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Właśnie wyjątki od zakazu przesłuchiwania w charakterze świadków osób, na których ciąży ustawowy obowiązek zachowania poufności, wprowadzone w art. 180 § 2 k.p.k. służą skutecznemu funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości i interesom osób korzystającym z pomocy prawnej (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 listopada 2004 r. (sygn. akt SK 64/03, Dz. U. Nr 255 poz. 2566).

Dopuszczalność odpowiedzialności w oparciu o normatywną przesłankę wymaga sprzeniewierzenia się konkretnemu nakazowi lub zakazowi wynikającemu z normy ustawowej. W przypadku uchybienia powadze lub godności zawodu, koniecznym jest wskazanie sprzeczności zachowania z przepisami regulującymi wykonywanie zawodu radcy prawnego albo powszechnie przyjmowanymi standardami w sferze ogólnych zasad etycznych i moralnych związanych z tym zawodem (wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2009 r., SDI 4/09, LEX 611833).

W ocenie Sądu Najwyższego zachowanie obwinionej nie stanowiło deliktu dyscyplinarnego, gdyż norma deontologiczna, której naruszenie przypisano obwinionej, jest wyraźnie sprzeczna z obowiązującymi powszechnie przepisami prawa. Samorząd adwokacki nie ma uprawnienia do zakazywania swoim członkom dokonywania legalnych czynności procesowych, w tym do składania wniosków dowodowych o przesłuchanie innego adwokata. Taka regulacja Zbioru Zasad Etyki

i Godności Zawodu nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości, ale umiejscawia adwokatów ponad obowiązującym porządkiem prawnym, czyniąc z nich ludzi niejako „lepszego” kategorii, uprawnionych do regulowania swojej sytuacji procesowej wbrew obowiązującemu prawu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że sformułowanie przepisu § 19 ust 8 Zbioru Zasad Etyki i Godności Zawodu nie ma oparcia w przepisach ustawy Prawo o adwokaturze. Zapis ten nie może zatem stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokata, gdyż wykracza poza materię uregulowaną w drodze ustawy.

Tym samym Sąd Najwyższy stwierdził, że obwinionej przypisano czyn niespełniający znamion przewinienia dyscyplinarnego, co – niezależnie od innych sformułowanych w kasacji zarzutów, których Sąd Najwyższy nie badał – powoduje konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia i utrzymania nim w mocy orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Zgodnie z treścią art. 414 § 1 k.p.k., znajdującym zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów na zasadzie przepisu art. 95n pkt 1 ustawy – Prawo o adwokaturze, w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 sąd wydaje wyrok uniewinniający.

Ukaranie za czyn niebędący przewinieniem dyscyplinarnym niewątpliwie stanowi podręcznikowy przykład skazania oczywiście niesłusznego (art. 537 § 2 k.p.k.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 95 l ustawy Prawo o adwokaturze.